

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ch. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č. j. 4436/DS/2014, JID: 139273/2014/KUUK/Bla,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 10. 2014, č. j. 4436/DS/2014, JID: 139273/2014/KUUK/Bla, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, ze dne 30. 6. 2014, č. j. MmM/083748/2014/OSČ-P/DP, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 7. 2015, č. j. 78 A 26/2014 - 46, je žalovaný **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **24.456,-Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 10. 2014, č. j. 4436/DS/2014, JID: 139273/2014/KUUK/Bla, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, ze dne 30. 6. 2014, č. j. MmM/083748/2014/OSČ-P/DP, jímž byl uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to jednak podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o silničním provozu“), a jednak podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, za které mu byla uložena pokuta ve výši 3.300,-Kč a také mu byla dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 28. 11. 2013 v 14.49 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec ve výši 90 km/h, na úseku silnice č. I/13 u obce Želenice, ve směru na Bílinu, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. DODGE, r. z. „X“, a to o 34 km/h, když jel rychlostí 124 km/h po odečtení možné odchylky ± 3 km/h certifikovaného měřicího zařízení silničního radarového rychloměru PolCam, přičemž při policejní kontrole zároveň nepředložil řidičský průkaz. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě předně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 28. 11. 2014, kdy zástupce žalobce nahlédl do spisu a s rozhodnutím se seznámil, a proto byla žaloba podána včas.

Z hlediska žalobních námitek žalobce namítl absenci předvolání jeho zástupce k ústnímu jednání ze strany správního orgánu I. stupně. Dle ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se totiž písemnosti doručují toliko zástupci s tím, že dle ust. § 19 odst. 3 téhož zákona se písemnosti doručují adresátu na jeho žádost na elektronickou adresu. V podaném odporu přitom zástupce žalobce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“. Správní orgán I. stupně ovšem písemnost ze dne 5. 6. 2014, č. j. MmM/073592/2014/OSČ-P/DP, nazvanou jako „Řízení o přestupku – předvolání k ústnímu jednání“, nevypravil. Pokus o doručení na adresu k doručování dle ISEO tak není ve věci relevantní a doručování na takovou adresu na sebe nemohlo vázat účinky doručení fikcí. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej zkrátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti v analogii s trestním řízením).

Dále žalobce namítl, že stejným způsobem zkrátil správní orgán I. stupně žalobce na jeho právu na dvojinstančnost řízení ve smyslu čl. 2 protokolu č. 7 Úmluvy dále upravené správním řádem v jeho ust. § 81. Žalobce nemohl argumentovat nesprávností rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť jeho zástupce nebyl s textem daného rozhodnutí seznámen. Je sice pravdou, že samotné rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci, avšak žalobce není právního vzdělání, proti rozhodnutí nedokáže argumentovat, a se svým zmocněncem se nedokázal spojit, neboť jeho zmocněnec si v mezidobí změnil telefonní číslo. Žalobce tedy pouze podal blanketní odvolání, neboť vydání rozhodnutí jej překvapilo a od svého zástupce nedokázal momentálně získat relevantní informace. V této souvislosti žalobce připustil, že by bylo žádoucí, aby žalobce byl se svým zástupcem v častějším kontaktu, avšak tímto nelze ospravedlnit pochybení správního orgánu I. stupně, který měl ze zákona povinnost doručovat rozhodnutí zástupci žalobce, za účelem ochrany práv žalobce.

Obě tato procesní pochybení naprosto zamezila žalobci v účinné argumentaci za účelem rozptýlení obvinění a prokázání jeho nevin. Obviněný z přestupku nemá jinou možnost, kdy může argumenty ve svůj prospěch uplatnit, než při ústním jednání, při seznámení s podklady pro rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a v odvolání proti meritornímu rozhodnutí.

Zástupce žalobce nemohl využít ani jednu z těchto možností, když předvolání k ústnímu jednání, výzva k seznámení s podklady pro rozhodnutí, ani samotné rozhodnutí mu nebylo doručováno v souladu se správním řádem, a proto se o těchto písemnostech nedozvěděl.

Závěrem žalobce namítl nesprávně provedené měření měřicím zařízením PolCam, z čehož dovozuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nemá oporu ve správním spise. Dle žalobce měření bylo provedeno jednoznačně v rozporu s návodem k obsluze, neboť měřicí policejní vozidlo se k měřenému vozidlu žalobce přibližovalo. Měřicí zařízení PolCam totiž měřilo vlastní rychlost policejního vozidla, a proto pokud se toto vozidlo přibližovalo k vozidlu žalobce, je zřejmé, že jelo rychleji, než vozidlo žalobce a naměřená rychlost je vyšší, než rychlost vozidla žalobce. V další argumentaci pak žalobce odkázal na přílohu žaloby – odůvodnění nesprávnosti provedeného měření, kterou žalobce považuje za součást žaloby a kde je blíže vysvětlena nesprávnost provedeného měření. Dle žalobce je zřejmé, že správní orgán vyhodnotil důkazy chybně, neboť tyto v žádném případě neprokazují, že by žalobce jel rychlostí nejméně 124 km/h a jeho rozhodnutí je tak v rozporu se spisy.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

V písemném vyjádření k žalobě předně uvedl, že ve správním spise je doloženo, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 23. 10. 2014, a to náhradním doručením tzv. fikcí K doručování na elektronickou adresu zástupce žalobce pak podotkl, že v řešeném případě byl žalobce zastupován zmocněncem, který je nejen zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu znám tím, že jeho zájmem je pouze řízení o přestupku komplikovat požadavky na správní orgány, aby mu bylo doručováno na adresy, na které doručit nelze, a pokud ano, tak písemnosti si nevyzvedává. Rovněž v tomto případě je doloženo, že mu na elektronickou adresu doručit nešlo a na adrese pobytu nebo na adrese pro doručování si písemnosti nevyzvedával. Navíc ani sám žalobce neprojevil žádný zájem se před správním orgánem účinně obhájit a o tom, že jeho zástupce neměl rovněž zájem v zastoupení hájit žalobce věcně, svědčí to, že si žádnou písemnost jemu správním orgánem doručovanou nevyzvedl. V daném případě nebylo možné akceptovat požadavek, aby bylo v řízení o přestupku doručováno na elektronickou adresu, a to s ohledem na dikci ust. § 19 odst. 3 správního řádu, když v daném případě nelze mít za to, že zástupci šlo o to, aby řízení doručováním na elektronickou adresu urychlil. Ve spisu je rovněž doloženo, že správní orgán I. stupně zástupci žalobce v průběhu řízení na elektronickou adresu doručoval, ovšem marně. Proto zvolil zákonem stanovené doručení na jeho adresu pro doručování, a to: „X“, kam mu bylo doručeno i žalobou napadené rozhodnutí. Na elektronickou adresu zástupce žalobce přitom žalovaný učinil pokus o kontakt, když pověřená úřední osoba odeslala zprávu, na kterou je reagováno až v žalobě, nikoliv v řádném průběhu řízení o přestupku. V této souvislosti žalovaný podotkl, že všechny písemnosti byly současně doručovány i žalobci, a proto není na místě namítat, že došlo k nesprávnému doručování a nemohlo tedy v řízení o přestupku dojít ke zkrácení práv žalobce.

K námitce ohledně údajně nesprávně provedeného měření silničním rychloměrem žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že bylo provedeno správně a dle návodu, protože ho prováděla osoba vlastníci osvědčení a samotné měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým střediskem. Ve spise ani v žalobě nejsou uvedeny žádné důkazy o tom, že by mělo být provedeno nezákonným způsobem.

Závěrem žalovaný shrnul, že považuje žalobní námitky za nedůvodné, vedené snahou vyhnout se odpovědnosti za dotyčné přestupky a s nimi spojenou sankcí. Jak již uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, při rozhodování o odvolání vycházel z protokolů sepsaných policisty bezprostředně po zjištění protiprávního jednání, kde uvedli fakta a skutečnosti zjištěné bezprostředně na místě. Při sepisování jednotlivých částí spisu policisté a správní orgán nemohli předvídat, že žalobce bude později v odvolání tvrdit jiné skutečnosti, kterými se nyní hodlá zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalovaný trvá na tom, že žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, neboť mohl být se spisovým materiálem předloženým Policií ČR a správním orgánem, který byl použit v řízení, seznámen ještě před vydáním rozhodnutí, v rámci řízení mohl požadovat úkony, které namítá v žalobě. Žalobce měl dostatečný časový prostor před ústním jednáním a následným vydáním rozhodnutí na obsah spisu jakýmkoli způsobem reagovat.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 7. 2015 tehdy pověřený obecný zmocněnec žalobce nejprve zdůraznil, že žaloba byla podána včas, neboť žalovaný své rozhodnutí nedoručoval na elektronickou adresu uváděnou obecným zmocněncem ve správním řízení, a proto za moment doručení nelze považovat doručení prostřednictvím pošty, nýbrž až moment, kdy zástupce žalobce nahlédl do správního spisu. Dále uvedl, že v předmětné věci došlo k absenci řádného předvolání ústního jednání zástupce žalobce, neboť předvolání nebylo doručeno na elektronickou adresu uváděnou obecným zmocněncem ve správním řízení. Vedle toho podotkl, že výzva k odstranění vad odporu učiněná správním orgánem I. stupně neměla být činěna, a to s ohledem na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu, sp. zn. ÚS II. 3042/12. K tomu doplnil, že v daném případě obecný zmocněnec žalobce neměl povinnost potvrdit přijetí této elektronické písemnosti, když daná povinnost se vztahuje k ust. § 19 odst. 4 správního řádu. Dále zmínil, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 144/2014 – 53, je prokázání vypravení elektronické písemnosti v podobě dvouřádkového textu nedostatečným způsobem. Dále uvedl, že pokud se odeslání elektronické písemnosti správnímu orgánu nezdaří, tak to nemůže jít k tíži adresáta (§ 19 odst. 9 správního řádu), nýbrž má být učiněn opakovaný pokus o doručení ze strany správního orgánu. Zároveň poznamenal, že doručování žalobci poštou přímo jemu samému nemá pro daný případ žádné právní účinky. Odkaz žalovaného na případné obstrukční jednání ze strany žalobce je dle obecného zmocněnce žalobce nepřipadný, když ze strany žalobce bylo vždy řádně jednáno ve vztahu ke správním orgánům. Dále obecný zmocněnec žalobce uvedl, že samotné měření vozidla bylo provedeno v rozporu s jeho návodem, a to hned z pohledu obou podmínek zaručující správné měření. Jednak totiž byla použita policisty při měření tzv. funkce ZOOM a jednak policejní vozidlo se přibližovalo k měřenému vozidlu, které řídil žalobce. Na podporu tohoto tvrzení obecný zmocněnec žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 3 As 29/2011, a opětovně poukázal na přílohu k žalobě – „Argumentace nesprávnosti provedeného měření“. Vedle toho na podporu prokázání svých tvrzení obecný zmocněnec žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to znaleckým zkoumáním za účelem prověření správnosti učiněného policejního měření a také případně návodem k měřicímu zařízení, jímž bylo vozidlo žalobce měřeno, a také písemností, kterou soudu zaslal elektronicky v průběhu ústního jednání, s tím že se jedná o písemnost potvrzující o možnost doručovat zástupci na elektronickou adresu o sedmi PDF dokumentech, které byly založeny do soudního spisu.

Při též ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Zdůraznil, že v dané věci bylo řádně

doručováno prostřednictvím pošty, když bylo prokázáno, že na elektronickou adresu uváděnou obecným zmocněncem žalobce ve správním řízení nelze doručovat. K tomu podotkl, že vychází z toho, a to i s poukazem na obdobné případy, že žalující strana činí účelová a obstrukční jednání při doručování ve správním řízení. K věci pak doplnil, že měření bylo provedeno osvědčeným měřicím zařízením a zároveň vlastní měření bylo provedeno řádně proškolenými policejními osobami.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud poznamenává, že v předmětné věci soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 13. 7. 2015, č. j. 78 A 26/2014 - 46, kterým byla žaloba zamítnuta. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 As 191/2015 – 31, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V prvotním rozsudku ze dne 13. 7. 2015 krajský soud k žalobcovým námitkám ohledně absence předvolání jeho obecného zmocněnce k ústnímu jednání ze strany správního orgánu I. stupně a zkrácení práva žalobce na dvojinstančnost řízení, neboť jeho obecný zmocněnec nebyl s textem rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznámen, tehdy dovodil, že žalobce poté, co obdržel příkaz správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014 za jeho předmětné přestupkové jednání, když přestupky nebyly vyřízeny se žalobcem v rámci blokového řízení, správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím pošty zaslal plnou moc ze dne 23. 4. 2014 opatřenou vlastnoručním podpisem žalobce, jíž zplnomocnil Petra Kocourka k jeho zastupování před správními orgány i soudy ve věci předmětných přestupků s tím, že v této plné moci u obecného zmocněnce žalobce byla uvedena pouze poštovní adresa, a to: „X“, a nikoliv i e-mailová adresa. Vedle toho správní spis obsahuje i výtisk z elektronického podání ze dne 2. 5. 2014 odeslané z elektronické adresy: „X“, které bylo elektronicky podepsáno, a tím, že předkladatelem tohoto podání je P. K. Dotyčné elektronické podání zároveň obsahovalo i dvě přílohy, a to jednak identickou plnou moc ze dne 23. 4. 2014, kterou zasílal žalobce prostřednictvím pošty správnímu orgánu I. stupně, jak již bylo zmíněno výše, která ovšem již neobsahovala žalobcův vlastnoruční podpis, a jednak písemnost nazvanou jako „Podání odporu“ ze dne 22. 4. 2014, obsahující nikterak nezduvodněný odpor vůči příkazu správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014 za žalobcovo předmětné přestupkové jednání s tím, že odpor podává jménem žalobce P. K. z pozice obecného zmocněnce, aniž by jej případně vlastnoručně podepsal, kdy žádá, aby mu písemnosti v rámci správního řízení byly doručovány na elektronickou adresu, a to: „X“. Obě tyto elektronické přílohy přitom nebyly podepsány zaručeným elektronickým podpisem, jak vyplývá z Protokolu o přijetí elektronického podání a o výsledcích kontroly digitálních podpisů a jak vyžaduje ust. § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických

úkonech a automatické konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, a proto bylo zapotřebí, aby správní orgán I. stupně vyzval obecného zmocněnce k doplnění odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014 o podpis oprávněnou osobou čili obecným zmocněncem P. K., když ve správním spise již měl založenou řádnou plnou moc pro zastupování žalobce ze dne 23. 4. 2014 v předmětném řízení, kterou mu doručil žalobce prostřednictvím pošty, jak již soud zmínil shora. Takto přitom správní orgán I. stupně postupoval, když dne 14. 5. 2014 pod č. j. MmM/063051/2014/OSČ-P/DP výzvou nazvanou jako „Výzva k doplnění podání“ vyzval P. K., jakožto obecného zmocněnce žalobce, k doplnění jeho podpisu na odpor proti příkazu o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014. Tato výzva byla správním orgánem I. stupně dne 14. 5. 2014 zcela legitimně doručována na elektronickou adresu obecného zmocněnce žalobce, z níž přišlo elektronické podání ze dne 2. 5. 2014, které bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, tedy na elektronickou adresu: „X“. Třebaže výzva správního orgánu I. stupně ze dne 14. 5. 2014 byla řádně doručena a přečtena dne 14. 5. 2014 v 13.12 hod., jak plyne z výtisku z e-spisu, který je veden správním orgánem I. stupně, tak na danou výzvu obecný zmocněnec nikterak nereagoval. Na základě toho pak správní orgán I. stupně ustal v elektronické komunikaci s obecným zmocněncem žalobce a namísto toho přešel k písemnému styku prostřednictvím pošty. Tento postup byl v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle něhož platí, že správní orgán doručuje na požádání účastníka řízení na elektronickou adresu, pokud to může přispět k urychlení řízení, což nebyl žalobcův případ, neboť jeho obecný zmocněnec přes řádně mu doručenou elektronickou výzvu ze dne 14. 5. 2014 vůči správnímu orgánu I. stupně zůstal nečinný, což nepřispělo k urychlení daného přestupkového řízení, třebaže to má být dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích pravomocně skončeno do jednoho roku od jeho spáchání, jinak dojde k prekluzi oprávnění správního orgánu na projednání přestupku. Krajský soud zdůraznil, že účastník řízení podle správního řádu nemá právní nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo jím sdělenou elektronickou adresu. To vyplývá z ust. § 19 odst. 3 správního řádu, podle něhož nevylučuje-li to povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standardním způsobem (srov. Vedral, Je., Správní řád, komentář, nakladatelství BOVA Polygon, Praha 2006, str. 164).

S právě předestřenými závěry krajského soudu se ovšem neztotožnil Nejvyšší správní soud, což bylo důvodem pro zrušení prvotního rozsudku krajského soudu ze dne 13. 7. 2015. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud nesprávně dovodil, že příloha elektronického podání, v níž zmocněnec žalobce o doručování na elektronickou adresu „X“ požádal, nebyla podepsána zaručeným elektronickým podpisem, a proto správní orgán výzvu ze dne 14. 5. 2014 zcela legitimně doručoval na elektronickou adresu „X“. Nejvyšší správní soud naproti tomu dovodil, že dané elektronické podání bylo v reflexi nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. II ÚS 3042/12, elektronicky podepsáno a bylo z něj jednoznačně patrné, že jde o odpor proti ve věci vydanému příkazu, přičemž již nebylo nutné, aby v příloze obsažený odpor byl podepsán zaručeným elektronickým podpisem.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 30. 6. 2016.

V daném případě ze správního spisu v reflexi závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016 vyplývá, že tehdejší obecný zmocněnec žalobce řádně požádal správní orgán I. stupně o doručování na elektronickou adresu „X“. Správní orgán I. stupně ovšem tuto jeho žádost nerespektoval a namísto doručování na elektronickou adresu „X“ nebo namísto sdělení, že doručování na elektronickou adresu odpírá, tak ve správním řízení doručoval na elektronickou adresu „X“. Takovýto postup správního orgánu I. stupně však zákonnou oporu postrádá. Je sice pravdou, že správní orgán není povinen žádosti účastníka řízení o doručování na elektronickou adresu vyhovět, současně však nesmí bez jakéhokoli zdůvodnění žádost o doručování na konkrétní uvedenou adresu (v daném případě „X“) ignorovat a doručovat na adresu jinou (v daném případě „X“). Účastník řízení je totiž v legitimním očekávání, že mu bude doručováno právě na jím uvedenou elektronickou adresu, nebo že bude informován o tom, že správní orgán nehodlá jeho žádosti doručovat na takovou adresu vyhovět. Z právě uvedených důvodů doručování na jinou elektronickou adresu je nutné označit za nepředvídaný a svévolný postup správního orgánu I. stupně, čili za postup nešetřící procesní práva žalobce a omezující jeho možnosti uplatňovat jemu náležející procesní práva a tím i možnosti hájit své oprávněné zájmy. Daný postup představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí, neboť v předmětné věci absentuje řádné předvolání k ústnímu jednání obecného zmocněnce žalobce, jelikož předvolání mu nebylo doručováno na elektronickou adresu jím uváděnou ve správním řízení. Doručování žalobci poštou přímo jemu samému nemělo pro daný případ žádné právní účinky. Náležité předvolání k ústnímu projednání přestupku představuje přitom nezbytnou podmínku pro případné pozdější rozhodnutí správního orgánu o spáchání přestupku.

Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže s obecným zmocněncem žalobce se pokusil komunikovat na jiné elektronické adrese, a posléze po nereakci obecného zmocněnce žalobce na tento pokus o elektronickou komunikaci přešel k písemnému styku prostřednictvím pošty. Zákonné podmínky pro změnu způsobu komunikace s obecným zmocněncem žalobce z elektronické komunikace na písemný styk prostřednictvím pošty nebyly.

V této souvislosti soud považuje za vhodné směřem k žalovanému připomenout, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, dostupném na www.nssoud.cz, judikoval, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu (i např. v důsledku záměru účastníka) k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje, a současně neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal. Nemůže tak však učinit bez dalšího, nýbrž je povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů.

To se v daném případě však nestalo. Ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný v rámci celého správního řízení nikterak nekonstatovali, že doručování zmocněnci K. na e-mailovou adresu „X“ nepřispívá k urychlení řízení či že by se právě za tímto účelem rozhodli nevyhovět jeho požadavku na elektronické zasílání písemností. Naopak jak vyplynulo ze správního spisu, prvotní pokus o doručení uvedenou cestou byl správním orgánem I. stupně učiněn na nesprávnou elektronickou adresu, a tudíž nemohl být ani ze strany zmocněnce žalobce

potvrzen. Za důvod následného doručování písemností výhradně prostřednictvím poštovních služeb tak lze v dané věci považovat pouze nedoručení prvotní písemnosti elektronickou cestou, nikoliv však skutečné vědomí správních orgánů o tom, že požadavek zmocněnce je veden zcela se zcela opačným záměrem, než je urychlení řízení, jak začal tvrdit žalovaný v řízení před soudem.

Pokud budou chtít správní orgány v budoucnu požadavkům některých osob, jež opakovaně užívají matoucí procesní taktiky týkající se elektronického doručování v podobě užívání např. diakritických znamének v elektronických adresách, nevyhovovat, bude jejich povinností je o této skutečnosti nejprve zpravit a současně dostatečně osvětlit důvody, které je k tomuto rozhodnutí vedly.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že v reflexi závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 30. 6. 2016 soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí bez jednání zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť správní orgány obou stupňů neměly splněny zákonné podmínky pro přechod z elektronické komunikace s obecným zmocněncem žalobce na písemný styk prostřednictvím pošty, a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše předestřenými právními názory. Pro zjištěné procesní pochybení ztratilo na významu, aby se soud zabýval hmotněprávními námitkami žalobce, neboť by to bylo předčasné.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 24.456,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; z částky 5.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost; z částky 12.400,- Kč za 4 úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 13. 7. 2015 - § 11 odst. 1 písm. d), podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 1.200,- Kč za 4 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.856,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová